

LBRIS

We know
books

Editura NEUMA
Strada Carpați nr. 28
Dej, județul Cluj

Editor: Andrea H. Hedeș

Copertă și DTP: Gelu Iordache

Volum apărut cu sprijinul Copyro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
DIMA, SIMONA-GRAZIA

Ucenicul din măr : poezie / Simona-Grazia Dima. -

Dej : Neuma, 2026

ISBN 978-630-357-028-0

821.135.1

SIMONA-GRAZIA DIMA

Ucenicul din măr

Poezie

Editura
NEUMA
2026

Cuprins

ARTA DE A ÎNTREBA

Explorare	7
Arta de a întreba	8
Un joc de cărți	10
La munte, străveche dimineață	11
Aisberg	13
Om de zăpadă	14
Două întâmplări cu A. D. Xenopol	15
Copacul tânăr	18
Viața mea	20
Iggdrasil, copacul-glas	22
Alți zori	23
O hieroglifă. Abandonați	24
Rodire	25
Spadă	26
Libertate	27
Cifrul	28
Împărați	29
Pumnal	30
Nerăspuns	32
Templul de sticlă al poeziei	33
O hieroglifă în oraș	35
Copacul Iggdrasil. O vară cu Socrate	36
Adevăruri	37
Clepsidră	38
Trap în noapte	39
Geniul spadei	40
Nimeni înăuntru	41
Reclamă	42

Copacul Iggdrasil. Rotit, în nemișcare	43
Miting	44
An Nou	46
Putere	47
În sorbul frumuseții	48
Talaz	49
Ordine	50
În palma lubitorului	51
Cu viața-n două lumi	53
Schimbări în cer	55
Călătoria	57
Iggdrasil. Caleidoscopic arbore	59
Prospețime	60
Eterica grădină	61
Jad	62
Trâmbița din vis	63
Prezența	65
Întâmpinare	66
Mers	67

UCENICUL DIN MĂR

Ucenicie	71
Singur în salt	72
În locomotivă (I)	73
Dimineața pe mal	74
De veghe-n măr	75
Un Machiavelli inocent	76
Noaptea soarelui (I)	77
Planare	78
Sultanul Aladin	80
Sâmbure	81

Pereții văzători	82
Lectura	83
La ceasul tinereții	84
În rana viitoare	85
Sultan și haos	86
În mecanismul-chivot	87
Noaptea soarelui (II)	88
Zbor de cristal	89
Pantomima	90
Șotiile sultanului	92
Înzestrare	93
Răsăritul lunii	94
Un zeu românesc	95
Ascuțișul cuvintelor	96
Acasă la maștri	97
Spațiu de joacă	98
Drum de leopard	99
Grădina	100
Măsură	101
În locomotivă (II)	102
Glonț	103
Furtuni condensate	104
Să-ntrebi	105

TĂIȘUL POEZIEI SE-AFUNDĂ-N TIMP. TRIPTIC

Reveriile naturalistului pictor	109
Anotimpul Prăfuit	123
În compania știutorului	131

NOTĂ BIOBIBLIOGRAFICĂ

137

Explorare

Sigur de tine, cu ochii în oglindă, te-mbraci de gală,
îți pui la gât un papion, lumea s-o cucerești. Și murmuri
un cuvânt – *realitate* – cu sunet gol.

Dar ție însuși îți ești oare cunoscut?

Niciun portret posibil n-ai în minte...

De te-ai vedea ca o variantă a omului vitruvian
din schița lui da Vinci, prins într-un cub și-apoi cu un călcâi afară,
alunecând în cercul deodată animat și devenit o sferă,
gata să ieși și să dispari – în spate, mărturie, doar urme de pași firave...

Rob până acum realității, cum eronat numești o forfotă de fapte,
îi dai un înțeles meschin, fără să știi c-o poți pricepe și-aievea,
nu numai prin închipuire. Ea se va răsflora lejer,
când vei simți în tine, deschise-n succesiune, porți.

Dacă dorești să afli mai mult, te vor surprinde priveliștile cu
turnuri profilate-n ceață, o graniță-a nemaivăzutelor împărății.
Nu este-o lepădare de spațiul familiar: la stânga se desenează
lumea știută, la dreapta-ncepe ceea ce s-ar împlini dacă ai accepta
privirea altfel. În mii de fețe realul s-ar desface.

Numai poezia are puterea de-a ține pasul cu înflorirea
atâtor patrii câte, latent, ascunzi, dar ea nu se va mulțumi
cu vagi descrieri, ci va sări-n bulboana bogăției –
firea ta adevărată. Va scrie-n stânga despre fapte petrecute,
în dreapta, însă, despre peisaje noi, pe unde tu,
cel dispărut, te regăsești pășind în explorare, misterios...

Arta de a întreba

Pentru mine se leagănă ecranul,
pe fundul puțului de unde-ncepe
un ținut năprasnic,
ceva se tot dilată imperios,
fără a fi cu-adevărat așa cum pare,
presiunea-i a văzduhului de
dinaintea vijeliei, se sfâșie carnea-n
scuturi plumbuite, fierbinți, simt
sfredeliri atroce, în balans simetric,
văd puțul cel întunecat, pereții lui
cutremurați în cadențări periculoase,
parcă se scriu pe ei noian de promisiuni,
mlaștini smolite în jurul unor vârtejuri
înpumate, mă-nalț, privesc: pe ghizduri,
sus, curioși, o droaie se uită, sprijiniți în coate,
sceptici, și râd de-această scufundare
de neînțeles, patetică, aruncă-n hău coji de banană,
ambalaje goale, când varul scurs
îmi închircește pielea
și drumul mi-l urmez înspre ecranu-afund,
ducând cu mine doar un pumn de pietricele
din lumea pașnică de unde am plecat –
ele se țin de mine încă, să-mi fie călăuze.

Împotrivindu-mă ispitei
de-mpalidare-a feței din pricina terorii
emanate de spațiul dinainte, din necunoscut,
ignor meduza, vârtejul, ori
ce-ar putea să fie, și, calm,
mă hotărâsc să-ntreb.
Aceasta e esența, să-mi încordez puterea
de-a pune, la ora hotărâtă, întrebarea,
oricât de-absurdă și imposibilă prin conținut.
Brusc îmi dau seama că
hohotul celor proptiți de ghizd
la capătul de sus al puțului
de multă vreme nu se mai aude
și nici nu m-a putut opri
și că râseseră,-n ciopor,
exact de miezul întrebării.

Un joc de cărți

Doi jucători de cărți călătoresc prin lume de secole, ori de milenii, poate, acum tocmai cu trenul. Ei traversează Europa, Munții Altai ori Fluviul Galben, Americile, Noua Zeelandă. La stânga le-nfloresc revoluții, au loc sanctificări, se-ncoronează regi, Champollion dezleagă hieroglifele, ei joacă înaintea. La dreapta, șamani coboară-n iad, irump vedete pe covorul roșu – netulburați, ei joacă, deloc impresionați, și când, alături, Rembrandt încheie-o pânză înecată-n clarobscurul tragic, Frank Gehry-a isprăvit Muzeul din Bilbao, Brâncuși se dă de ceasul morții fiindcă înalță templul indic doar în gând. După un timp, unul din ei ridică ochii din cărțile de joc tocite și-i spune celuilalt: „Aici trenul staționează mai mult. Dăm colțul, știu un loc unde se mănâncă bine. Avem și când să trecem pe la casierie, apoi ne-ntoarcem liniștiți în vagon.”

La munte, străveche dimineață

Vântul împrăștie fărâmele-adunate peste noapte și iarba vineție-o spulberă în grabă. Soarele-n zori, deja rotund și plin, dezvăluie și-mpurpurează un spate adormit – zăpada statuară. Ea pare a se răsuci și a-i răspunde printr-un zâmbet. Ești fulgerat de bogăția clipei, un vifor te izbește, inimii tale din adânc se-alătură. Apoi imaginea dispare, ca și comuniunea. Zăpada își reia înfățișarea de la început: inertă, mohorâtă, fără glorie. Te-ntrebi neliniștit: „Care mi-e soarta de unic martor al uimitoarei succesiuni, de vreme ce n-a fost prin preajmă nimeni, deci nicio altă mărturie nu există? M-am regăsit cu totul în ce-am văzut, eu am însuflețit priveliștea și nu știu cât a rămas din mine după. Nu vor fi fost decât schițe răzlețe, disparate, mărunțișuri, spume-azvârlite-n hău, însă cu ele mai bogat ca regii am să cutreier lumea”, spui.

Am înțeles – timpu-i durere, lovitură,
violență, dar lucrul desăvârșit trăiește
spre bucuria celui priceput să vadă.
Și iar te-ntrebi: „Odată cu nălucile
surprinse în hiat și mie-mi
va fi dat să pier sau voi rămâne?”

Aisberg

Cu scrâșnet, din capcană se urni,
târziu, aproape strivitul aisberg
gânditor. În vârf îi flutura un crin.
Și erele rămaseră-napoi.
Făcu un salt, ca să-l vedem perfect
și să uităm de timp,
urmându-l. Era gravat cu semne
din vechime, la fel de proaspete
ca mai demult: cândva copiii
și-au înscris în el conturul primei rune,
meșteri candizi și-au încercat
de muchia lui uneltele aurorale,
rindeaua pală, viorie, inspirația.
Triumfător, cu-atâtea mărturii
pe spatele de gheață, înaintează-n
dans prin veri ecuatoriale,
imun la-mpestrîțatul gând, cu pieptul
dezvelit numai luminii pure,
iar crinul crescut ca un stindard
din creasta lui nu se-ofilește niciodată.